

Strafzaken over 2017
Datum uitspraak: 13 december 2017
Zaaknummer: H 45/2015
Parketnummer: 100.00149/14
Tegenspraak

Vonnis no.
AV

**GEMEENSCHAPPELIJK HOF VAN JUSTITIE
van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en
van Bonaire, Sint Eustatius en Saba**

S T R A F V O N N I S

gewezen op het hoger beroep, ingesteld tegen het vonnis van het Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten van 6 maart 2015 in de strafzaak tegen de verdachte:

LUNTEREN N.V.,
gevestigd te Sint Maarten, Sister Patientia Houtman Road 11.

Procesgang en onderzoek van de zaak

Dit vonnis is gewezen naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzittingen in eerste aanleg van 7 mei 2014, 21 augustus 2014, 26 augustus 2014, 14 januari 2015, 11 februari 2015, 12 februari 2015 en 13 februari 2015, zoals daarvan blijkt uit de processen-verbaal van die terechtzittingen.¹ Het is voorts gewezen naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting in hoger beroep van 10 en 11 augustus 2017 in Sint Maarten; dat onderzoek is op 23 augustus 2017 gesloten in Curaçao en daarna – vanwege de gevolgen van de orkaan Irma – heropend om op 22 november 2017 in Curaçao, via een directe beeld- en geluidsverbinding met het gerechtsgebouw in Sint Maarten, informatie te vergaren over de actuele omstandigheden van de verdachte.

Het Hof heeft kennisgenomen van de vordering van de procureur-generaal, mr. J. Spaans, en van hetgeen door de verdachte en diens raadslieden, mrs. C.H.J. Merx en E.A. Jansen, naar voren is gebracht.

De procureur-generaal heeft gevorderd dat het Hof het vonnis waarvan beroep zal bevestigen.

In eerste aanleg is de verdachte vrijgesproken van de onder 5 ten laste gelegde overtreding van de Landsverordening arbeid vreemdelingen en partieel ook van het onder 2 ten laste gelegde medeplegen van vrouwenhandel, namelijk voor wat betreft de vrouwen W.M.J.D. en M.S.A..

---

¹ Het Hof heeft geconstateerd dat de rechter van het Gerecht in eerste aanleg het onderzoek ter terechtzitting van 14 januari 2015 heeft hervat in de stand waarin het zich bevond op het moment van de schorsing ter terechtzitting van 26 augustus 2014, terwijl de zaak op die terechtzitting door een andere rechter was behandeld. Nu dat kennelijk met instemming van de officier van justitie en de verdediging heeft plaatsgevonden en zonder onderbouwing niet valt in te zien in welk te respecteren belang de verdachte zou zijn getroffen, volstaat het Hof met een constatering hiervan (vgl. HR 18 mei 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL8797).

Het onder 1 ten laste gelegde gewoontewitwassen, het onder 2 ten laste gelegde medeplegen van vrouwenhandel voor wat betreft de vrouwen L.L.M., Y.D.L.C.D.P. en Y.M.M.C., het onder 3 ten laste gelegde niet doen van aangiften winstbelasting en het onder 4 ten laste gelegde onjuist doen van aangiften bedrijfsomzetten is bewezen verklaard en de verdachte is daarvoor veroordeeld tot een geldboete van NAF 1.500.000,-
-.

De verdachte heeft hoger beroep ingesteld.

Omvang van het hoger beroep

Het hoger beroep van de verdachte is onbeperkt ingesteld en richt zich in beginsel derhalve ook tegen de door het Gerecht in eerste aanleg gegeven vrijspraken.

Gelet op het bepaalde in artikel 434 van het Wetboek van Strafvordering van de Nederlandse Antillen (hierna: SvNA) staat voor een verdachte echter geen hoger beroep open tegen een vrijspraak. Dat geldt ook voor vrijspraken van impliciet cumulatief ten laste gelegde feiten. De onder 2 ten laste gelegde verdenkingen van (het medeplegen van) vrouwenhandel ten opzichte van W.M.J.D. en M.S.A. zijn als zodanig aan te merken. Deze vrijspraken hebben daarom naar het oordeel van het Hof, gelijk de vrijspraak van het onder 5 ten laste gelegde feit, te gelden als beschermde vrijspraken.

Bijgevolg is het vonnis waarvan beroep slechts aan beoordeling in hoger beroep onderworpen voor zover het betrekking heeft op hetgeen overigens is ten laste gelegd.

Vonnis waarvan beroep

Het vonnis waarvan beroep zal worden vernietigd, nu het Hof tot andere beslissingen komt dan het Gerecht in eerste aanleg.

Tenlastelegging

Aan de verdachte is – na de wijziging van de tenlastelegging ter terechtzitting in eerste aanleg van 11 februari 2015 en voor zover thans nog aan de orde – ten laste gelegd dat:

1.

zij in of omstreeks de periode van 1 januari 2008 tot en met 30 september 2013 in het Nederlands Antilliaans gedeelte van het eiland Sint Maarten en/of in Sint Maarten, tezamen en in vereniging met een ander of anderen, althans alleen, van het plegen van witwassen een gewoonte heeft gemaakt, immers heeft zij (telkens), (een) geldbedrag(en), te weten een totaalbedrag van ruim 1.767.031 Naf (Antilliaanse guldens) althans van het equivalent daarvan of een deel daarvan in US Dollars en/of Euro's, verworven, voorhanden gehad, overgedragen en/of omgezet, althans van dat/die voorwerp(en) gebruik gemaakt, terwijl zij (telkens) wist of begreep, althans redelijkerwijs moest vermoeden dat voormeld(e) geldbedrag(en) – onmiddellijk of middellijk – afkomstig was/waren uit enig misdrijf,

immers heeft zij verdachte:

- op of omstreeks 26 januari 2011 een bedrag van 36.000,- betaald aan Super Bikes voor de aanschaf van een personenauto en/of
- op 11 maart 2011 een bedrag van USD 10.000,- en/of
- op 16 maart 2012 een bedrag van USD 10.000,- en/of
- op 21 mei 2012 een bedrag van USD 10.216,21 en/of
- op 20 augustus 2012 een bedrag van USD 10.000,- en/of
- op 31 december 2012 een bedrag van USD 10.000,-
- overgemaakt aan Tamburro Holdings;

2.

zij in of omstreeks de periode van 1 augustus 2013 tot en met 13 oktober 2013 in Sint Maarten, tezamen en in vereniging met een ander of anderen, althans alleen, meermalen, althans eenmaal (telkens)

heeft gehandeld in een of meerdere vrouwen, te weten L.L.M. en/of Y.D.L.C.D.P. en/of Y.M. Mejia Castro, door

immers heeft zij, verdachte, en/of haar mededader(s) (telkens) opzettelijk genoemde vrouw(en) aangeworven en/of vervoerd en/of overgebracht en/of gehuisvest en/of opgenomen met het oogmerk van uitbuiting van die genoemde vrouw(en), door:

nadat die L.L.M. en/of Y.D.L.C.D.P. en/of Y.M.M.C. kenbaar had(den) gemaakt in de Bada Bing te willen komen werken:

- zelf, dan wel door tussenkomst van derde(n) die L.L.M. en/of Y.D.L.C.D.P. en/of Y.M.M.C. vanuit de Dominicaanse Republiek aangeworven (naar Sint Maarten) en/of
- die L.L.M. en/of Y.D.L.C.D.P. en/of Y.M.M.C. naar de Bada Bing doen vervoeren en/of vervoerd en/of
- (aldaar) tegen betaling onderdak verschaft in een van de kamers in de Bada Bing en (vervolgens) die L.L.M. en/of Y.D.L.C.D.P. en/of Y.M.M.C. in de prostitutie gebracht en/of
- (vervolgens) genoemde vrouwen uitgebuit door die L.L.M. en/of Y.D.L.C.D.P. en/of Y.M.M.C. een fors bedrag (US 60,- per dag) te laten betalen voor een kamer, die met een of meer (andere) perso(o)n(en) moest worden gedeeld, terwijl zij in deze kamer zowel moest(en) wonen als werken en/of
- die L.L.M. en/of Y.D.L.C.D.P. en/of Y.M.M.C. de kosten voor het (door verdachte en/of zijn mededader(s)) aangeschafte vliegticket laten betalen en/of
- die L.L.M. en/of Y.D.L.C.D.P. en/of Y.M.M.C. de kosten voor condooms laten betalen en/of
- die L.L.M. en/of Y.D.L.C.D.P. en/of Y.M.M.C. een contract laten tekenen, waarin is vermeld op welke tijden zij het gebouw mocht(en) verlaten en/of
- tegen die L.L.M. en/of Y.D.L.C.D.P. en/of Y.M.M.C. gezegd op welke tijden zij het gebouw mocht(en) verlaten en/of binnen moest(en) zijn en/of
- die L.L.M. en/of Y.D.L.C.D.P. en/of Y.M.M.C. slechts een vrije dag in een week laten hebben en/of
- die L.L.M. en/of Y.D.L.C.D.P. en/of Y.M.M.C. een bedrag laten betalen indien zij het gebouw wilde(n) verlaten;

3.

zij in of omstreeks de periode 1 januari 2008 tot en met 9 oktober 2010 in het Nederlands Antilliaans gedeelte van het eiland Sint Maarten en/of in of omstreeks de periode van 10 oktober 2010 tot en met 31 december 2013 in Sint Maarten,

tezamen en in vereniging met een ander of anderen, althans alleen,

terwijl zij ingevolge de Algemene Landsverordening Landsbelasting verplicht is/was tot het binnen een gestelde termijn doen van aangifte, te weten:

- een aangifte winstbelasting 2008 en/of
- een aangifte winstbelasting 2009 en/of
- een aangifte winstbelasting 2010 en/of
- een aangifte winstbelasting 2011

(telkens) opzettelijk voornoemde aangifte(n) niet binnen de door of namens de Inspecteur der Belastingen, althans binnen de door de Algemene Landsverordening Landsbelastingen gestelde termijn (te weten de aangifte winstbelasting 2008 uiterlijk 31 december 2010, de aangifte winstbelasting 2009 uiterlijk 31 december 2011, de aangifte winstbelasting 2010 uiterlijk 31 december 2012, de aangifte winstbelasting 2011 uiterlijk op 31 december 2013) heeft/hebben gedaan,

terwijl van dat/die feit(en) het gevolg zou kunnen zijn dat daardoor (telkens) nadeel voor de toenmalig Nederlandse Antillen en/of het land Sint Maarten kon ontstaan;

4.

zij in of omstreeks de periode van 1 januari 2008 tot en met 9 oktober 2010 in het Nederlands Antilliaans gedeelte van het eiland Sint Maarten en/of in of omstreeks de periode van 10 oktober 2010 tot en met 15 januari 2013 in Sint Maarten,

tezamen en in vereniging met een ander of anderen, althans alleen,

(telkens) terwijl zij ingevolge de Algemene Landsverordening Landsbelastingen verplicht is/was tot het binnen een gestelde termijn doen van (de hierna vermelde) aangifte(n),

(telkens) opzettelijk, al dan niet, binnen de gestelde termijn:

(een) aangifte(n) belasting op de bedrijfsomzetten (Turnover Tax) ten name van Lunteren N.V. (CRIB nummer 435.114.530) betreffende de/het aangiftetijdvak(ken) of maand(en):

- januari 2008 en/of februari 2008 en/of maart 2008 en/of april 2008 en/of mei 2008 en/of juni 2008 en/of juli 2008 en/of augustus 2008 en/of september 2008 en/of oktober 2008 en/of november 2008 en/of december 2008 en/of;
- januari 2009 en/of februari 2009 en/of maart 2009 en/of april 2009 en/of mei 2009 en/of juni 2009 en/of juli 2009 en/of augustus 2009 en/of september 2009 en/of oktober 2009 en/of november 2009 en/of december 2009 en/of;
- januari 2010 en/of februari 2010 en/of maart 2010 en/of april 2010 en/of mei 2010 en/of juni 2010 en/of juli 2010 en/of augustus 2010 en/of september 2010 en/of oktober 2010 en/of november 2010 en/of december 2010 en/of;
- januari 2011 en/of februari 2011 en/of maart 2011 en/of april 2011 en/of mei 2011 en/of juni 2011 en/of juli 2011 en/of augustus 2011 en/of september 2011 en/of oktober 2011 en/of november 2011 en/of december 2011 en/of;
- januari 2012 en/of februari 2012 en/of maart 2012 en/of april 2012 en/of mei 2012 en/of juni 2012 en/of juli 2012 en/of augustus 2012 en/of september 2012 en/of oktober 2012 en/of november 2012 en/of december 2012;

onjuist en/of onvolledig heeft/hebben gedaan en/althans heeft/hebben laten doen door (een) ander(en), namelijk J.d.V., in elk geval (een) ander(en) dan zij, verdachte, en/of haar mededader(s),

immers heeft/hebben zij, verdachte en/of haar mededader(s) (telkens) op/in het/de naar de Inspecteur der belastingen of de Belastingdienst in Sint Maarten ingeleverde/gezonden aangifte(n)/aangiftebiljet(ten) op de bedrijfsomzetten (Turnover Tax/Tax Return Form):

(telkens) (een) te la(a)g(e) (belastbaar) bedrag(en) aan vergoedingen/bedrag omzet (Amount turnover en/of Bedrag aan Belasting (Amount Tax) en/of belastbare (bedrijfs)omzet (Taxable turnover) en/of totale (bedrijfs)omzetten (Total turnover) en/of (een) te la(a)g(en) belastba(a)r(e) bedrag(en) opgegeven en/of vermeld en/althans door (die) ander(en) doen of laten opgeven en/of vermelden,

terwijl daarvan het gevolg zou kunnen zijn dat daardoor (telkens) nadeel voor de Nederlandse Antillen en/of het land Sint Maarten kon ontstaan.

Ontvankelijkheid van het openbaar ministerie

De raadslieden hebben primair bepleit dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk zal worden verklaard in de strafvervolgning van de verdachte en daartoe het volgende aangevoerd:

- (i). medeverdachte V.d.H. (feitelijk leidinggevende van de verdachte) is onrechtmatig aangehouden en in verzekering gesteld, nu hem was toegezegd dat geen dwangmiddelen zouden worden toegepast;
- (ii). het opsporingsonderzoek heeft een aanvang genomen met de mededeling dat de procureur-generaal de advocaat-generaal heeft gemachtigd om het onderzoek op te starten, terwijl deze zijn bevoegdheid niet kan mandateren;
- (iii). de rechter-commissaris kon in redelijkheid niet komen tot zijn beslissing tot het afgeven van de machtigingen tot het opnemen van telecommunicatie, nu de mede daaraan ten grondslag gelegde verdenking van een criminele organisatie nergens op was gebaseerd;
- (iv). de geheimhoudergesprekken zijn niet onverwijld vernietigd en daarover is bovendien een proces-verbaal opgesteld waarvan de inhoud tegenstrijdig is;
- (v). de verbalisanten Machiels en Sendar waren niet tot opsporing bevoegd;
- (vi). ter zake van het onder 3 ten laste gelegde niet doen van aangiften winstbelasting is sprake van een schending van het ne bis in idem-beginsel.

Het Hof overweegt als volgt.

Bij de beoordeling van dit verweer wordt vooropgesteld dat het in artikel 413 SvNA bedoelde rechtsgevolg van niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de strafvervolgning slechts in uitzonderlijke gevallen in aanmerking komt. Daarvoor is alleen plaats indien de normschending daarin bestaat dat met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren ernstig inbreuk hebben gemaakt op de beginselen van een behoorlijke procesorde waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan. Daar komt bij dat de toepassing van dat rechtsgevolg is beperkt tot onherstelbare normschendingen en dat telkens rekening dient te worden gehouden met het karakter, het gewicht en de strekking van de norm, de ernst van de normschending, het nadeel dat daardoor werd veroorzaakt en de mate van verwijtbaarheid van de degene die de norm schond.

Van de verdediging mag worden verlangd dat aan de hand van deze beoordelingsfactoren – het karakter, het gewicht en de strekking van de norm, de ernst van de normschending, Zaaknummer: H 45/2015

het nadeel dat daardoor werd veroorzaakt en de mate van verwijtbaarheid van de degene die de norm schond – duidelijk wordt gemotiveerd waarom een vermeende normschending tot het zwaarste rechtsgevolg dient te leiden. Aan dit vereiste heeft de verdediging niet voldaan. Alleen daarom al kan het verweer worden gepasseerd. Desalniettemin zal het Hof op de afzonderlijke onderdelen van het verweer ingaan.

(i), (ii), (iii) en (iv).

Deze onderdelen van het verweer hebben betrekking op opsporingshandelingen en toepassing van dwangmiddelen in de eigen strafzaak van de bestuurder en feitelijk leidinggevende van de verdachte, medeverdachte V.d.H..

Het Hof is met het Gerecht in eerste aanleg van oordeel dat de verdachte geen beroep toekomt op eventuele normschendingen in de zaak van de medeverdachte. Uit het onderzoek ter terechtzitting zijn het Hof geen feiten of omstandigheden gebleken op grond waarvan zou moeten worden afgeweken van het uitgangspunt dat de verdachte zich in beginsel niet kan beroepen op eventuele onregelmatigheden in het opsporingsonderzoek van een ander (Schutz-norm).

Het Hof merkt terzijde op dat het in de zaak van de medeverdachte tot de conclusie is gekomen dat geen sprake is geweest van een normschending.

(v).

Het Hof is van oordeel dat de bevoegdheid van de verbalisanten voortvloeit uit artikel 184 SvNA. Uit de stukken blijkt dat de verbalisanten Sendar en Machielsen bij ministeriële beschikkingen van respectievelijk 26 maart 2009 en 14 december 2011 zijn benoemd tot buitengewoon agent van politie.

Uit hetgeen door de verdediging is aangevoerd kan niet worden afgeleid dat zij buiten de grenzen van hun bevoegdheid zijn getreden. Dat zij voorafgaand aan hun benoeming opsporingshandelingen hebben verricht, is gesteld noch gebleken.

(vi).

De verdediging heeft aangevoerd dat sprake is schending van het ne bis in idem-beginsel, omdat aan de verdachte voor de jaren 2008-2011 naheffingsaanslagen winstbelasting zijn opgelegd met verzuimboetes van NAf 10.000,-. Deze naheffingsaanslagen dateren van ruim vóór de aanvang van het opsporingsonderzoek in deze zaak.

Het Hof is van oordeel dat van schending van het ne bis in idem beginsel geen sprake is. De verzuimboetes zijn opgelegd vanwege het niet of niet tijdig doen van de aangiften winstbelasting. Blijkens de tenlastelegging ziet de strafvervolging op het opzettelijk niet doen van aangifte terwijl daarvan het gevolg zou kunnen zijn dat door de Nederlandse Antillen dan wel het Land Sint Maarten nadeel wordt geleden.

Verder volgt uit het bepaalde in artikel 27 van de Algemene Landsverordening Landsbelastingen (hierna: ALL) dat een opgelegde boete vervalt indien de belastingplichtige wegens het vergrijp waarvoor de boete verschuldigd is wordt vrijgesproken, ontslagen van rechtsvervolging dan wel veroordeeld. Onder deze

omstandigheden is er geen plaats voor toepassing van artikel 70 van het Wetboek van de Nederlandse Antillen (hierna: SrNA).

Uit de door de verdediging aangehaalde noch uit overige rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens kan worden afgeleid dat strafvervolgning niet meer mogelijk is na oplegging van een verzuimboete.

Bijgevolg wordt het verweer van de raadslieden in al zijn onderdelen verworpen.

Integrale vrijspraak van de onder 2 ten laste gelegde vrouwenhandel

Het door raadsman mr. Merx subsidiair gevoerde bewijsverweer slaagt. Anders dan het Gerecht in eerste aanleg en de procureur-generaal is het Hof met de raadsman van oordeel dat het bewijs tekortschiet om te kunnen vaststellen dat de verdachte zich aan het ten laste gelegde medeplegen van vrouwenhandel schuldig heeft gemaakt.

Het Hof overweegt daartoe het navolgende.

▫ Wettelijk kader: betekenis van de term vrouwenhandel

Voor een goede beoordeling is allereerst van belang om vast te stellen welke betekenis moet worden gegeven aan de term ‘vrouwenhandel’ in de zin van artikel 260 van het SrNA. Die strafbepaling is immers van toepassing – deze is eerst na de ten laste gelegde periode buiten werking gesteld en vervangen door een bepaling in het huidige Wetboek van Strafrecht van Sint Maarten, die een hoger strafmaximum kent en dus niet gunstiger is voor de verdachte – en daarin is volstaan met de strafbaarstelling van deze verder niet omschreven term:

“Vrouwenhandel (...) wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vijf jaren.”

Het Hof volgt niet het standpunt dat namens het openbaar ministerie in eerste aanleg is ingenomen, dat uitbuiting voor het aannemen van vrouwenhandel geen vereiste is. Het Hof volgt evenmin het oordeel van het Gerecht in eerste aanleg dat moet worden uitgegaan van de definitie die is neergelegd in artikel 2 van het Verdrag van 4 mei 1910 tot bestrijding van de zogenaamde handel in vrouwen en meisjes (*Stb.* 1912, 355).

In dit verband stelt het Hof voorop dat het SrNA zonder memorie van toelichting is opgesteld. Voor zover het Hof heeft kunnen nagaan, is vanuit het ontwerp van het Nederlandse Wetboek van Strafrecht een exemplaar voor de toenmalige kolonie opgesteld en is het SrNA daarvan het resultaat.

Het Gerecht in eerste aanleg heeft daarom met juistheid verwezen naar de toelichting bij het Nederlandse equivalent van artikel 260 SrNA. Uit die toelichting volgt dat aan de invoering van deze strafbepaling het Verdrag van Parijs van 4 mei 1910 mede ten grondslag heeft gelegen. Juist is eveneens dat artikel 260 SrNA, anders dan het Nederlandse equivalent, sinds de inwerkingtreding niet is gewijzigd. Dat laat naar het

oordeel van het Hof echter onverlet dat de bepaling een ruimere strekking heeft gekregen door het Internationaal Verdrag van Genève van 1933 ter bestrijding van de handel in meerderjarige vrouwen, aangezien dat voor heel het Koninkrijk der Nederlanden is bekrachtigd (*Stb.* 1935, 598 en *Trb.* 1961, 104).

Artikel 1 van dit Verdrag van Genève verplicht staten tot de volgende strafbaarstelling: *“Gestraft wordt ieder, die, ter voldoening van eens anders lusten, eene meerderjarige vrouw of meisje, zelfs met haar goedvinden, met het oog op het plegen van ontucht in een ander land, heeft aangeworven, medegenomen of ontvoerd, zelfs dan wanneer de verschillende handelingen, die de bestanddeelen van het strafbare feit uitmaken, in verschillende landen gepleegd zijn. (...)”*

Deze strafbaarstelling verschilt op één onderdeel van de definitie in het Verdrag van Parijs: de zinsnede “door bedrog of met behulp van geweld, bedreiging met geweld, bedreiging, misbruik van gezag of enig ander dwangmiddel” is geschrapt en de zinsnede “zelfs met haar goedvinden” is daarvoor in de plaats getreden. Hieruit is ook de jurisprudentie van de Hoge Raad voortgekomen die bepaalt dat de term ‘aanwerven’ de betekenis heeft van iedere daad waardoor een persoon wordt aangeworven teneinde die persoon in een ander land tot prostitutie te brengen, zonder dat hoeft te blijken dat de wijze van aanwerving de keuzevrijheid heeft beperkt (HR 18 april 2000, *NJ* 2000/443).

De jurisprudentie nadien heeft verder ten aanzien van (deze vorm van) vrouwenhandel uitgemaakt dat gedragingen slechts als vrouwenhandel kunnen worden aangemerkt, indien zij zijn “begaan onder omstandigheden waarbij uitbuiting kan worden verondersteld”; ‘uitbuiting’ moet daarom als impliciet bestanddeel van vrouwenhandel worden aangemerkt (HR 17 mei 2016, *ECLI:NL:HR:2016:857*).

Het Hof is tot de slotsom gekomen dat aan de hand van het voorgaande het juridisch kader van artikel 260 SrNA verder moet worden vormgegeven. Naar het oordeel van het Hof dient te worden geconcludeerd dat de term ‘vrouwenhandel’ in elk geval de volgende impliciete bestanddelen omvat:

- aanwerven, medenemen of ontvoeren van een meerderjarig(e) vrouw of meisje (de handelingen);
- met het oogmerk haar in een ander land ertoe te brengen zich beschikbaar te stellen tot het verrichten van seksuele handelingen, begaan onder omstandigheden waarbij uitbuiting kan worden verondersteld (opzet en doel).

Dwang is in beginsel geen impliciet bestanddeel van deze vorm van vrouwenhandel. Dat is alleen anders wanneer sprake is van ontvoering, nu daaronder moet worden verstaan dat iemand onder dwang wordt meegenomen.

Opmerking verdient nog dat op 15 november 2000 het VN-Verdrag ter bestrijding van grensoverschrijdende georganiseerde misdaad met het daarbij behorende Mensenhandelprotocol (voluit: het protocol ter voorkoming, bestrijding en bestraffing van mensenhandel, in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel) tot stand is gekomen, waarin een definitie van mensenhandel is opgenomen die ook andere vormen van vrouwenhandel omvat (*Trb.* 2010, 86). Het Hof is van oordeel dat met deze definitie

geen verdere betekenis is gegeven aan artikel 260 SrNA. Weliswaar is het protocol voor de Nederlandse Antillen op 9 september 2010 in werking is getreden en sinds 10 oktober 2010 ook voor Sint Maarten gaan gelden, maar in een eerder stadium heeft de regering van de Nederlandse Antillen kenbaar gemaakt dat medegelding pas tot stand kan worden gebracht wanneer in de uitvoeringswetgeving is voorzien (Kamerstukken I/II 2004-2005, 30 157 (R 1792), nr. 1).

Niet is gebleken dat de regering van de Nederlandse Antillen c.q. de regering van Sint Maarten dit standpunt naderhand heeft verlaten. Aangezien pas in de uitvoeringswetgeving is voorzien met het op 1 juni 2015 in werking getreden Wetboek van Strafrecht van Sint Maarten, moet het ervoor worden gehouden dat het Mensenhandelprotocol slechts betekenis geeft aan de nieuwe strafbepaling (artikel 2:239) en niet aan de daarvoor geldende strafbepaling van artikel 260 SrNA.

▫ Handelingen: aanwerven, medenemen of ontvoeren

In de tenlastelegging zijn twee van de drie handelingen opgenomen die als impliciete bestanddelen van vrouwenhandel worden gezien, te weten het aanwerven en medenemen (uitgedrukt als vervoeren) van vrouwen.

Het Hof verstaat onder de term ‘aanwerven’ het aantrekken of rekruteren van personeel, met dien verstande dat daartoe enig initiatief is genomen en dat dit is voorafgegaan aan de tewerkstelling. In de jurisprudentie is dit tot uitdrukking gebracht als iedere daad waardoor een persoon wordt aangeworven teneinde die persoon in een ander land tot prostitutie te brengen, zonder dat behoeft te blijken dat de wijze van aanwerving de keuzevrijheid heeft beperkt (HR 18 april 2000, *NJ* 2000/443). Het aanwerven van een persoon in het buitenland is ook strafbaar wanneer de aangeworven persoon daarmee heeft ingestemd en/of al eerder in de prostitutie werkzaam is geweest (HR 6 juli 1999, *NJ* 1977/701). Ook indien het initiatief voor de tewerkstelling is genomen door de aangeworven persoon zelf en zij haar wilsbesluit hieromtrent dus reeds had gevormd, kan van aanwerving worden gesproken (HR 10 september 2013, *ECLI:NL:HR:2013:669*).

In dit geval staat niet ter discussie dat de in de tenlastelegging genoemde vrouwen al in de Dominicaanse Republiek in de prostitutie werkzaam waren en dat zij op eigen initiatief, al dan niet via een vriendin die al bij Bada Bing had gewerkt of via een agent in Santo Domingo, in contact zijn gekomen met medeverdachte V.d.B., die werkzaam is als manager van Bada Bing. Dat betekent echter niet dat medeverdachte V.d.B. uit hoofde van zijn functie geen enkel initiatief heeft genomen. Integendeel: hij heeft hierop ingehaakt, een agent ingeschakeld en de nodige zaken voor de vrouwen geregeld.

Zo heeft hij de vrouwen documenten laten opsturen (algemene medische keuring, bewijs van goed gedrag, resultaat van een hiv-test, een kopie van het identiteitsbewijs en foto's) om vervolgens voor de vrouwen een tewerkstellingsvergunning aan te vragen, de daarvoor in rekening gebrachte leges (indertijd een bedrag van NAf 800,--) te betalen, een schuldbekentenis te laten ondertekenen, een vliegticket te boeken en een ziektekostenverzekering af te sluiten. Het Hof is gelet daarop met het Gerecht in eerste aanleg en de procureur-generaal van oordeel dat er sprake is geweest van het aanwerven van de vrouwen.

Anders dan het Gerecht in eerste aanleg en de procureur-generaal is het Hof van oordeel dat niet kan worden vastgesteld dat de vrouwen ook zijn vervoerd/medegenomen. Onder de term 'medenemen' verstaat het Hof het in het kader van de overbrenging naar een ander land met zich voeren van een persoon, met dien verstande dat die overbrenging nog niet is voltooid bij het passeren van de landsgrenzen.

Voldoende is dat die persoon op enig moment tijdens de overbrenging, zoals (direct) na aankomst op het vliegveld, onder begeleiding is vervoerd/medegenomen (HR 20 december 2005, ECLI:NL:HR:2005:AU3425, NJ 2006/35). Hoezeer dit laatste wellicht ook voor de hand lijkt te liggen, constateert het Hof dat hiervoor geen bewijs voorhanden is.

▫ Opzet en doel: seksuele handelingen in een ander land en uitbuiting

Uit de verschillende verklaringen blijkt genoegzaam dat het oogmerk van medeverdachte V.d.H. (als directeur), medeverdachte V.d.B. (als manager) en de verdachte (als bedrijf) erop was gericht dat deze uit de Dominicaanse Republiek afkomstige vrouwen ertoe zouden worden gebracht zich in Sint Maarten beschikbaar te stellen tot het verrichten van seksuele handelingen.

Dat hebben de feitelijk leidinggevende van de verdachte/medeverdachte V.d.H. en medeverdachte V.d.B. overigens ook niet ontkend. Wat zij wel ten stelligste hebben ontkend en waarvan het tegendeel naar het oordeel van het Hof niet kan worden bewezen, is dat de vrouwen zijn uitgebuit of dat sprake was van omstandigheden waarbij die uitbuiting kan worden verondersteld.

In zijn algemeenheid is sprake van uitbuiting bij een tewerkstelling onder dwang of het maken van misbruik van een afhankelijke positie van een persoon die onder de gegeven omstandigheden redelijkerwijs geen andere keuze heeft dan in een toestand van uitbuiting te geraken. De vraag of, en zo ja, wanneer, sprake is van 'uitbuiting' als hiervoor bedoeld is niet in algemene termen te beantwoorden, maar is sterk verweven met de omstandigheden van het geval. Bij de beantwoording van die vraag komt in een geval als het onderhavige onder meer betekenis toe aan de aard en duur van de tewerkstelling, de beperkingen die zij voor de betrokkene meebrengt, en het economisch voordeel dat daarmee door de tewerksteller wordt behaald. Bij de weging van deze en andere relevante factoren dienen de in de Sint Maartense samenleving geldende maatstaven als referentiekader te worden gehanteerd. Niet bewezen hoeft te worden dat het slachtoffer daadwerkelijk is uitgebuit. Wel moet worden bewezen dat sprake was van omstandigheden waarbij de uitbuiting kan worden verondersteld. Daarbij kan worden gedacht aan misbruik van een uit feitelijke omstandigheden voortvloeiend overwicht.

In het geval van prostituees is daarvan sprake als zij verkeren of komen te verkeren in een situatie die niet gelijk is aan de omstandigheden waarin een mondige prostituee in Sint Maarten pleegt te verkeren. Aspecten die daarbij een rol kunnen spelen zijn illegaliteit, het niet kunnen beschikken over het paspoort, het aangaan van schulden voor de reis naar Sint Maarten, het afkomstig zijn uit een ontwikkelingsland, verslaafdheid en minderjarigheid (HR 27 oktober 2009, ECLI:NL:HR:2009:BI7097, en HR 17 mei 2016, ECLI:NL:HR:2016:857).

Het Hof stelt vast dat in dit geval geen sprake was van tewerkstellingen onder dwang. De vrouwen zijn, zo kan uit hun verklaringen worden afgeleid, vrijwillig naar Sint Maarten gekomen om seksuele werkzaamheden te verrichten en vervolgens niet belemmerd in hun vrijheid om daarmee op te houden. Het Gerecht in eerste aanleg en de procureur-generaal hebben dit niet in twijfel getrokken, maar zijn van oordeel dat misbruik is gemaakt van een uit de feitelijke omstandigheden voortvloeiend overwicht en dat bovendien sprake is van uitbuiting. Het Hof is, zoals overwogen, een ander oordeel toegedaan.

Het Hof kan het Gerecht in eerste aanleg en de procureur-generaal in zoverre volgen dat aanwijzingen bestaan dat de vrouwen zich tot op zekere hoogte in een kwetsbare positie bevonden. De vrouwen hebben daarover in algemene bewoordingen verklaard. Zo verklaarden M. en M.C. dat zij vanwege hun schulden bij Bada Bing zijn gaan werken. Voor D.L.C.D.P. lag het anders. Zij verklaarde dat zij weliswaar een schuld bij de bank had, maar dat zij was gekomen om haar doel te bereiken: het kopen van een appartement in de Dominicaanse Republiek. Verder onderzoek naar de mate van kwetsbaarheid is uitgebleven. Er is derhalve niets bekend geworden over de hoogte van de schulden en de hoogte van het inkomen dat zij in de Dominicaanse Republiek genoten. Evenmin is iets bekend over de urgentie van terugbetaling van de schulden en de consequenties van het uitblijven daarvan. Bij deze stand van zaken kan naar het oordeel van het Hof niet de conclusie worden getrokken dat de vrouwen een dermate afhankelijke positie hadden dat zij redelijkerwijs geen andere keuze hadden dan zich in een ander land beschikbaar te stellen tot het verrichten van seksuele handelingen. De enkele omstandigheid dat zij uit de Dominicaanse Republiek afkomstig zijn, waar zij onder armoedige omstandigheden zouden wonen en geringe mogelijkheden zouden hebben om daar geld te verdienen, is daarvoor onvoldoende.

Het Hof stelt vast dat de vrouwen een tewerkstellingsvergunning hadden verkregen voor de duur van drie maanden. Uit de verklaringen van de vrouwen kan worden afgeleid dat zij tevreden waren met hun verdiensten. Volgens medeverdachte V.d.B. verdienden de vrouwen in normale tijden gemiddeld meer dan \$ 1.500,-- per week.

Daartegenover staat dat de vrouwen een schuld van \$ 800,-- bij Bada Bing hadden voor de vliegtickets (heen en terug) die werden voorgeschoten. Nog daargelaten dat geen van de vrouwen heeft verklaard of laten doorschemeren dat dit voor hen problematisch was, acht het Hof niet aannemelijk geworden dat deze schuld ook als pressiemiddel werd gebruikt. Dit geldt te meer nu de vertegenwoordiger van de verdachte heeft verklaard dat, hoewel het de bedoeling was dat de vrouwen drie maanden zouden blijven, zij desgewenst eerder naar huis konden terugkeren zonder het (gehele) bedrag terug te betalen.

Er bestaan geen aanwijzingen dat Bada Bing op het voorschieten van de tickets geld heeft verdiend. Het gaat met andere woorden om terugbetaling van daadwerkelijk gemaakte kosten, die de vrouwen gemakkelijk uit hun verdiensten konden voldoen.

De vrouwen betaalden iedere dag ook een bedrag voor de huisvesting (een volgens de vrouwen ruime kamer met twee grote bedden, een douche en toilet, die zij met twee à drie anderen moesten delen), maaltijden, een ziektekostenverzekering en de voor de tewerkstellingsvergunning betaalde leges. Aan de hand van de verklaringen van zowel

medeverdachte V.d.B. als de vrouwen kan worden vastgesteld dat in normale tijden \$ 60,- per dag in rekening werd gebracht en \$ 30,- of niets als er weinig of geen klandizie was. Op zichzelf kan dat naar het oordeel van het Hof niet als onredelijk worden aangemerkt.

Het Hof oordeelt op grond van het vorenstaande dat het ervoor moet worden gehouden dat de vrouwen in de ten laste gelegde periode een behoorlijk economisch voordeel hebben behaald.

Voor het Hof resteert vervolgens de vraag of er beperkingen aan de vrouwen zijn opgelegd, die neerkomen op misbruik van een uit feitelijke omstandigheden voortvloeiend overwicht. Desgevraagd hebben alle vrouwen verklaard dat hun paspoort niet is ingenomen. Wel waren hen andere beperkingen opgelegd. Met de vrouwen was immers afgesproken dat zij zes dagen per week, steeds van 22:00 uur tot 05:00 uur, zouden werken en dat zij op die zes dagen vóór 17:00 uur aanwezig moesten zijn. De vrouwen hadden slechts één vrije dag per week. Het Hof begrijpt de zorgen die spreken uit de overwegingen van het Gerecht in eerste aanleg, maar concludeert dat ook op grond van deze omstandigheden niet zonder meer kan worden geconcludeerd dat daaruit een overwicht voortvloeit waarvan misbruik is gemaakt. Datzelfde geldt voor de aangeboden huisvesting. De vrouwen hebben daarover louter in positieve zin verklaard.

Al met al kan naar het oordeel van het Hof niet worden vastgesteld dat beperkingen zijn opgelegd die een mondige prostituee in Sint Maarten niet zou accepteren.

▫ Conclusie

Het voorgaande brengt het Hof tot de slotsom dat de in de tenlastelegging genoemde vrouwen weliswaar waren aangeworven met het oog op het in Sint Maarten verrichten van seksuele handelingen, maar dat niet is aangetoond dat zij werden uitgebuit en evenmin dat er sprake was van omstandigheden waarbij de uitbuiting kan worden verondersteld. Het ten laste gelegde kan daarom niet worden bewezen en de verdachte zal daarvan dan ook worden vrijgesproken.

Bewezenverklaring

Het Hof acht wettig en overtuigend bewezen hetgeen aan de verdachte onder 1, 3 en 4 is ten laste gelegd, met dien verstande dat:

1.

~~zij in of omstreeks de periode van 1 januari 2008 tot en met 30 september 2013 in het Nederlands Antilliaans gedeelte van het eiland Sint Maarten en/of in Sint Maarten, tezamen en in vereniging met een ander of anderen, althans alleen, van het plegen van witwassen een gewoonte heeft gemaakt, immers heeft zij (telkens),~~
26 januari 2011 tot en met 31 december 2012 in het Nederlands Antilliaans gedeelte van het eiland Sint Maarten en/of in Sint Maarten, tezamen en in vereniging met een ander of anderen, althans alleen, van het plegen van witwassen een gewoonte heeft gemaakt, immers heeft zij (telkens),

~~(een) geldbedrag(en), te weten een totaalbedrag van ruim 1.767.031 Naf (Antilliaanse guldens) althans van het equivalent daarvan of een deel daarvan in US Dollars en/of Euro's, verworven, voorhanden~~

~~gehad, overgedragen en/of omgezet, althans van dat/die voorwerp(en) gebruik gemaakt, terwijl zij (telkens) wist of begreep, althans redelijkerwijs moest vermoeden dat voormeld(e) geldbedrag(en) – onmiddellijk of middellijk – afkomstig was/waren uit enig misdrijf, immers heeft zij, verdachte,:~~

- ~~op of omstreeks~~ 26 januari 2011 een bedrag van USD 36.000,- betaald aan Super Bikes voor de aanschaf van een personenauto en/of
- op 11 maart 2011 een bedrag van USD 10.000,- *overgemaakt aan Tamburro Holdings* en/of
- op 16 maart 2012 een bedrag van USD 10.000,- *overgemaakt aan Tamburro Holdings* en/of
- op 21 mei 2012 een bedrag van USD 10.216,21 *overgemaakt aan Tamburro Holdings* en/of
- op 20 augustus 2012 een bedrag van USD 10.000,- *overgemaakt aan Tamburro Holdings* en/of
- op 31 december 2012 een bedrag van USD 10.000,- *overgemaakt aan Tamburro Holdings*;

3.

~~zij in of omstreeks~~ de periode 1 januari 2008 tot en met 9 oktober 2010 in het Nederlands Antilliaans gedeelte van het eiland Sint Maarten en/of in ~~of omstreeks~~ de periode van 10 oktober 2010 tot en met 31 december 2013 in Sint Maarten,

~~tezamen en in vereniging met een ander of anderen, althans alleen,~~

terwijl zij ingevolge de Algemene Landsverordening Landsbelasting verplicht ~~is/was~~ tot het binnen een gestelde termijn doen van aangifte, te weten:

- een aangifte winstbelasting 2008 en/of
- een aangifte winstbelasting 2009 en/of
- een aangifte winstbelasting 2010 en/of
- een aangifte winstbelasting 2011

~~(telkens)~~ opzettelijk voornoemde aangifte(n) niet binnen de door of namens de Inspecteur der Belastingen, ~~althans binnen de door de Algemene Landsverordening Landsbelastingen,~~ gestelde termijn (te weten de aangifte winstbelasting 2008 uiterlijk 31 december 2010, de aangifte winstbelasting 2009 uiterlijk 31 december 2011, de aangifte winstbelasting 2010 uiterlijk 31 december 2012, de aangifte winstbelasting 2011 uiterlijk 31 december 2013) heeft/~~hebben~~ gedaan,

terwijl van ~~dat/die~~ feit(en) het gevolg zou kunnen zijn dat daardoor ~~(telkens)~~ nadeel voor de toenmalige Nederlandse Antillen en/of het land Sint Maarten kon ontstaan;

4.

~~zij in of omstreeks~~ de periode van 1 januari 2008 tot en met 9 oktober 2010 in het Nederlands Antilliaans gedeelte van het eiland Sint Maarten en/of in ~~of omstreeks~~ de periode van 10 oktober 2010 tot en met 15 januari 2013 in Sint Maarten,

~~tezamen en in vereniging met een ander of anderen, althans alleen,~~

~~(telkens)~~ terwijl zij ingevolge de Algemene Landsverordening Landsbelastingen verplicht ~~is/was~~ tot het binnen een gestelde termijn doen van ~~(de hierna vermelde) aangifte(n),~~

~~(telkens)~~ opzettelijk, ~~al dan niet, binnen de gestelde termijn:~~

~~op (een) aangifte(n) belasting op de bedrijfsomzetten (Turnover Taks) ten name van Lunteren N.V. (CRIB nummer 435.114.530) betreffende de/het aangiftetijdvak(ken) of maand(en):~~

- ~~januari 2008 en/of februari 2008 en/of maart 2008 en/of april 2008 en/of mei 2008 en/of juni 2008 en/of juli 2008 en/of augustus 2008 en/of september 2008 en/of oktober 2008 en/of november 2008 en/of december 2008 en/of;~~

- januari 2009 en/of februari 2009 en/of maart 2009 en/of april 2009 en/of mei 2009 en/of juni 2009 en/of juli 2009 en/of augustus 2009 en/of september 2009 en/of oktober 2009 en/of november 2009 en/of december 2009 en/of;
- januari 2010 en/of februari 2010 en/of maart 2010 en/of april 2010 en/of mei 2010 en/of juni 2010 en/of juli 2010 en/of augustus 2010 en/of september 2010 en/of oktober 2010 en/of november 2010 en/of december 2010 en/of;
- januari 2011 en/of februari 2011 en/of maart 2011 en/of april 2011 en/of mei 2011 en/of juni 2011 en/of juli 2011 en/of augustus 2011 en/of september 2011 en/of oktober 2011 en/of november 2011 en/of december 2011 en/of;
- januari 2012 en/of februari 2012 en/of maart 2012 en/of april 2012 en/of mei 2012 en/of juni 2012 en/of juli 2012 en/of augustus 2012 en/of september 2012 en/of oktober 2012 en/of november 2012 en/of december 2012;

onjuist en/of onvolledig heeft/hebben gedaan en/althans heeft/hebben laten doen door (een) ander(en), namelijk J.d.V., in elk geval (een) ander(en) dan zij, verdachte, en/of haar mededader(s),

immers heeft/hebben zij, verdachte, en/of haar mededader(s) (telkens) op/in het/de naar bij de Inspecteur der Belastingen of de Belastingdienst in Sint Maarten ingeleverde/gezonden aangifte(n)/aangiftebiljet(ten) op de bedrijfsomzetten (~~Turnover Tax/Tax Return Form~~):

(telkens) (een) te la(a)g(e) (belastbaar) bedrag(en) aan vergoedingen/bedrag omzet (Amount turnover en/of Bedrag aan Belasting (Amount Tax) en/of belastbare (bedrijfs)omzet (Taxable turnover) en/of totale (bedrijfs)omzetten (Total turnover) en/of (een) te la(a)g(en) belastba(a)r(e) bedrag(en) opgegeven en/of vermeld en/althans door (die) ander(en) doen of laten opgeven en/of vermelden,

terwijl daarvan het gevolg zou kunnen zijn dat daardoor (telkens) nadeel voor de Nederlandse Antillen en/of het land Sint Maarten kon ontstaan.

Hetgeen meer of anders is ten laste gelegd is niet bewezen, zodat de verdachte hiervan zal worden vrijgesproken.

Indien in de tenlastelegging taal- en/of schrijffouten voorkomen, zijn deze verbeterd (*cursief*). De verdachte is daardoor niet geschaad in de verdediging.

Overneming van de bewijsmiddelen

Het Hof kan zich verenigen met de door het Gerecht in eerste aanleg gemaakte selectie van de bewijsmiddelen. Het Hof neemt deze bewijsmiddelen daarom over, verwijst daarnaar en legt deze ten grondslag aan zijn bewezenverklaring.

Het Hof vult deze bewijsmiddelen aan met het feit dat de Winward Island Bank, waarbij de bankrekening en de creditcard van Lunteren N.V. behoren, is gevestigd in Sint Maarten.²

² Proces-verbaal aanvraag vordering verstrekking gegevens Windward Island Bank d.d. 20 maart 2013, bijlage 10.7 van het methodiekendossier.

Voorts vult het Hof de bewijsmiddelen aan met de volgende inhoud uit het ook door het Gerecht in eerste aanleg aangehaalde proces-verbaal van bevinding financiële administratie:

“Op 26 januari 2011 wordt middels cheque nummer 6031 voor de aanschaf van een personenauto, een bedrag van USD 36.000,- bij Super Bikes betaald.

Op 11 maart 2011 wordt aan Tamburo Holdings middels een bank transfer USD 10.000,- betaald.”³

Bewijsoverwegingen

▫ Feit 1. Gewoontewitwassen

Raadsman mr. Merx heeft ten aanzien van dit feit vrijspraak bepleit. Daartoe heeft hij aangevoerd dat niet duidelijk is dat de betalingen waarop wordt gedoeld, een crimineel karakter hadden dan wel dat deze betalingen werden gedaan vanuit een crimineel vermogen.

Het Hof overweegt als volgt.

Uit de bewijsmiddelen komt naar voren dat de legale vermogensbestanddelen waarover de verdachte de beschikking had, zijn vermengd met het door belastingontduiking (zie hierna de feiten 3 en 4) – en daardoor van misdrijf afkomstig – verkregen vermogen. Het legale vermogen is door die vermenging besmet geraakt. Een deel van het vermogen is immers van misdrijf afkomstig. De (feitelijk leidinggevende van de) verdachte heeft vervolgens met de bankrekening en de creditcard betalingen gedaan en daarmee geld dat mede of deels uit misdrijf afkomstig was, overgedragen of omgezet. Daarbij is niet van belang of sprake was van een zakelijke transactie. Het Hof is daarom met het Gerecht in eerste aanleg en de procureur-generaal van oordeel dat het onder 1 ten laste gelegde kan worden bewezen.

Voor wat betreft de pleegplaats van de betalingen met de creditcard merkt het Hof op dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van een Sint Maartense bankrekening/creditcard, zoals uit de bewijsmiddelen blijkt, en dat daarom Sint Maarten ook als pleegplaats kan worden aangemerkt.

Het verweer wordt verworpen.

▫ Feit 3. Niet doen van aangiften winstbelasting

De verdediging heeft bepleit dat de verdachte van dit feit zal worden vrijgesproken. Daartoe heeft hij aangevoerd dat artikel 49 van de ALL het niet doen van aangifte niet strafbaar stelt. Dit verweer wordt verworpen. Een redelijke uitleg van de zinsnede ‘niet

---

³ Proces-verbaal van bevinding financiële administratie d.d. 16 juli 2013, bijlage 1 van het zaaksdossier witwassen.

binnen de gestelde termijn' aangifte doen als bedoeld in artikel 49, eerste lid, onder a, van de ALL brengt mee dat daaronder ook valt het in het geheel niet doen van aangifte. Voor zover bedoeld is aan te voeren dat aan de verdachte voor het doen van aangifte geen termijn is gesteld, wordt ook dat verweer verworpen. Artikel 7, eerste lid, van de ALL bepaalt dat het aangiftebiljet aan de belastingplichtige wordt uitgereikt en dat daarbij door de Inspecteur een termijn voor indiening wordt vastgesteld. Uit de voor het bewijs gebruikte verklaring van J.d.V. (G03-01), de boekhouder van verdachte, blijkt dat de aangiften voor eind maart van het opvolgende jaar moesten zijn ingediend, dat daarvoor telkens uitstel werd verleend tot het einde van dat jaar en dat de aangiften uiteindelijk nooit zijn ingediend. Hieruit volgt dus dat voor de desbetreffende belastingjaren aangiftebiljetten zijn uitgereikt en dat daarbij termijnen voor de indiening daarvan zijn gesteld en dat de aangiften niet binnen die termijnen zijn gedaan.

Door de verdediging is verder naar voren gebracht dat de verdachte en medeverdachte V.d.H. geen opzet hebben gehad op het achterwege blijven van indiening van de aangiften winstbelasting. Ook dit verweer slaagt niet. De omstandigheid dat V.d.H., bestuurder en eindverantwoordelijke voor de gang van zaken bij de verdachte, aan een boekhouder opdracht heeft gegeven om jaarcijfers en belastingaangiften te doen ontslaat hem en de verdachte niet van de verplichting om zelf erop toe te zien dat dit ook daadwerkelijk gebeurt. Bovendien rust op hen de verplichting om de boekhouder van juiste en volledige gegevens te voorzien. Uit de bewijsmiddelen volgt dat V.d.H. de aan de verdachte toekomende inkomsten uit de door de vrouwen verleende seksuele diensten wel bijhield maar dat deze inkomsten niet in de administratie van het bedrijf werden verwerkt. Als gevolg daarvan sloot de administratie niet en konden de jaarcijfers niet worden opgemaakt. Ook dit laatste vindt bevestiging in de bewijsmiddelen, waaruit immers blijkt dat de administratie niet volledig was, dat geen jaarrekeningen zijn opgemaakt en dat om die reden de aangiften winstbelasting niet zijn ingediend. Een en ander brengt mee dat het aan het opzet van V.d.H. en de verdachte is te wijten dat de aangiften winstbelasting niet zijn ingediend.

▫ Feit 4. Onjuist doen van aangiften bedrijfsomzetten (hierna: BBO)

Door de verdediging is betoogd dat geen onjuiste aangiften BBO zijn gedaan, omdat verdachte slechts een kassiersfunctie had voor de door de vrouwen gegenereerde omzet. Kennelijk bedoelt de verdediging dat verdachte (een deel van) de niet aangegeven omzet heeft doorbetaald aan de vrouwen, zodat dit geen deel uitmaakte van haar eigen omzet. Het verweer vindt zijn weerlegging in de bewijsmiddelen, waaruit blijkt dat de bedragen in de kolommen met het opschrift G (girls) aan verdachte zijn toegekomen (verklaring V.d.H. (V02-01)). Ook als vervolgens een deel daarvan zou zijn doorbetaald, betreft dit door de verdachte gerealiseerde omzet die zij in haar aangiften BBO had moeten verantwoorden.

Het Hof acht overigens niet aannemelijk dat de in die kolommen vermelde bedragen de (bruto) omzet weergeven. Het ligt niet voor de hand om buiten de administratie lijsten bij te houden waarop alleen de bruto-omzet is vermeld en niet het deel daarvan dat uiteindelijk aan verdachte ten goede kwam. De verdachte en V.d.H. hebben daar geen

bevredigende verklaring voor kunnen geven. Derhalve wordt bewezen geacht dat de gehele verzwegen omzet ten onrechte niet in de aangiften BBO is verwerkt.

Verder heeft de verdediging een beroep gedaan op rechtspraak van het Hof van Justitie vande Europese Unie, in het bijzonder het arrest in de zaak Happy Family van 5 juli 1988 (C289-86). Vooropgesteld wordt dat Sint Maarten geen deel uitmaakt van de Europese Unie en dat de richtlijn waaraan dit arrest uitleg geeft hier niet van toepassing is. Er bestaat geen algemene regel of beginsel op grond waarvan in het kader van de uitoefening van een onderneming verrichte diensten of leveringen onbelast kunnen worden verricht indien deze bij wet verboden zijn. Het feit dat artikel 259 SrNA destijds een bordeelverbod inhield brengt dan ook niet mee dat daarmee gegenereerde omzet niet hoefde te worden aangegeven en betaald (vgl. HR 3 januari 2001, ECLI:NL:HR:2001:AA9248).

Ook het verweer dat het niet aan het opzet van de verdachte en V.d.H. is te wijten dat onjuiste aangiften BBO zijn ingediend gaat niet op. De stelling dat V.d.H. ‘niets met de financiële administratie van doen had’ vindt zijn weerlegging in het bewijs. Daaruit blijkt niet alleen dat V.d.H. eindverantwoordelijk was voor de gang van zaken bij de verdachte, maar ook dat hij persoonlijk de in zijn kantoor aangetroffen lijsten met daarop de door de vrouwen gegenereerde omzet bijhield. Vast staat ook dat deze bedragen niet (volledig) in de aangiften BBO zijn verantwoord. Ook hier geldt dat het inschakelen van een boekhouder de vennootschap noch zijn bestuurder ontslaat van de verplichting zelf toezicht te houden op het doen van juiste aangiften BBO. Zij moeten de boekhouder ook van juiste informatie voorzien. Nu De Vroom heeft verklaard dat hij de aangiften BBO opstelde aan de hand van door V.d.H. verstrekte informatie (G03-01), moet dus worden geconcludeerd dat hij niet van volledige informatie werd voorzien. Het is dan ook aan het opzet van verdachte te wijten dat onjuiste aangiften zijn ingediend.

Strafbaarheid en kwalificatie van het bewezen verklaarde

Raadsman mr. Merx heeft aangevoerd dat het onder 1 bewezen verklaarde in elk geval niet kan worden gekwalificeerd als witwassen. Het Hof volgt zijn betoog niet. Het Hof is met het Gerecht in eerste aanleg en de procureur-generaal van oordeel dat in dit geval sprake is van omstandigheden die wezenlijk verschillen van gevallen waarin een verdachte die een bepaald misdrijf heeft begaan en daarmee de door dat misdrijf verkregen voorwerpen verwerft of voorhanden heeft, zich automatisch ook schuldig zou maken aan het witwassen van die voorwerpen.

Met betrekking tot het onder 1 bewezen verklaarde zal het Hof, anders dan het Gerecht in eerste aanleg, niet de toepasselijke strafbepalingen in het SrNA toepassen, aangezien het strafmaximum met de invoering van de nieuwe strafbepalingen in het Wetboek van Strafrecht van Sint Maarten is verlaagd. De nieuwe strafbepalingen zijn met andere woorden gunstiger voor de verdachte en moeten daarom worden toegepast.

Het onder 1 bewezen verklaarde is voorzien bij en strafbaar gesteld in artikel 2:405 juncto de artikelen 1:127, eerste en tweede lid, onder a, en 2:404, eerste lid, aanhef en onder a, van het Wetboek van Strafrecht van Sint Maarten.

Het onder 1 bewezen verklaarde wordt als volgt gekwalificeerd:

Van het plegen van witwassen een gewoonte maken, begaan door een rechtspersoon.

Mr. Jansen heeft aangevoerd dat het niet doen van aangifte niet gelijk kan worden gesteld aan het niet binnen de gestelde termijn doen van aangifte. Het Hof oordeelt anders, zoals hiervoor al is overwogen.

Het onder 3 bewezen verklaarde is telkens voorzien bij en strafbaar gesteld in artikel 49, eerste lid, aanhef en onder a, juncto tweede lid van de ALL en artikel 53, tweede lid en onder a, SrNA.

Het onder 3 bewezen verklaarde wordt als volgt gekwalificeerd:

Ingevolge de Algemene landsverordening landsbelastingen verplicht zijnde tot het binnen een gestelde termijn doen van aangifte, dat opzettelijk niet binnen de gestelde termijn doen, terwijl van de handeling het gevolg zou kunnen zijn dat nadeel voor de Nederlandse Antillen of voor een van de eilandgebieden kan ontstaan, meermalen gepleegd, begaan door een rechtspersoon.

Het onder 4 bewezen verklaarde is telkens voorzien bij en strafbaar gesteld in artikel 49, eerste lid, aanhef en onder a, juncto tweede lid van de ALL en artikel 53, tweede lid en onder a, SrNA.

Het onder 4 bewezen verklaarde wordt als volgt gekwalificeerd:

Ingevolge de Algemene landsverordening Landsbelastingen verplicht zijnde tot het binnen een gestelde termijn doen van aangifte, dat opzettelijk onjuist doen, terwijl van de handeling het gevolg zou kunnen zijn dat nadeel voor de Nederlandse Antillen of voor een van de eilandgebieden kan ontstaan, meermalen gepleegd, begaan door een rechtspersoon.

Het onder 1, 3 en 4 bewezen verklaarde is strafbaar, nu geen feiten of omstandigheden aannemelijk zijn geworden die de strafbaarheid ervan opheffen of uitsluiten.

Strafbaarheid van de verdachte

De verdachte is strafbaar nu geen feiten of omstandigheden aannemelijk zijn geworden die haar strafbaarheid opheffen of uitsluiten.

Op te leggen straf

Het Hof heeft bewezen verklaard dat de verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan gewoontewitwassen, het niet doen van aangiften winstbelasting en het onjuist doen van aangiften BBO.

Het Gerecht in eerste aanleg heeft, uitgaande daarnaast van een bewezenverklaring van het medeplegen van vrouwenhandel, de verdachte daarvoor veroordeeld tot een geldboete van NAf 1.500.000,--.

De procureur-generaal heeft zich andermaal achter deze beslissing geschaard, eerst tijdens zijn op 10 augustus 2017 gehouden requisitoir en vervolgens na de heropening op 22 november 2017. De gevolgen van orkaan Irma vormen voor de procureur-generaal geen aanleiding zijn vordering tot bevestiging te matigen.

De verdediging heeft een straftoematingsverweer gevoerd.

Het Hof overweegt als volgt.

Bij de bepaling van de op te leggen straf wordt gelet op de aard en de ernst van hetgeen bewezen is verklaard, op de omstandigheden waaronder het bewezen verklaarde is begaan en op de persoon van de verdachte, zoals een en ander bij het onderzoek ter terechtzitting naar voren is gekomen. Daarbij wordt rekening gehouden met de ernst van het bewezen verklaarde in verhouding tot andere strafbare feiten, zoals die onder meer tot uitdrukking komt in de daarop gestelde wettelijke strafmaxima en de straffen die voor soortgelijke feiten worden opgelegd.

De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan belastingontduiking en gewoontewitwassen. De belastingontduiking, bestaande uit het niet doen van aangiften winstbelasting en het doen van onjuiste aangiften BBO, heeft een aanzienlijk nadeel voor de Nederlandse Antillen en later voor het land Sint Maarten opgeleverd. De verdachte heeft daarmee het financieel voordeel boven het algemeen belang van een juiste belastingheffing ten voordele van het land en daarmee de samenleving in Sint Maarten gesteld.

Er is geen aanleiding om bij de berekening van het fiscale nadeel uit te gaan van lagere bedragen aan ten onrechte niet aangegeven winstbelasting en BBO dan vermeld in het proces-verbaal van ambtshandeling AH-15, te weten in totaal NAf 1.178.909,--, verminderd met de winstbelasting 2012 van NAf 375.820,--. Het Hof oordeelt daarom dat het fiscale nadeel moet worden vastgesteld op een bedrag van NAf 803.089,--. Dit bedrag is berekend door toepassing van de tarieven winstbelasting en omzetbelasting op de ten onrechte niet verantwoorde omzet/inkomsten. Redelijke uitleg van artikel 49, tweede lid, van de ALL brengt mee dat voor de berekening van het nadeel geen rekening wordt gehouden met compensabele verliezen. Ook de overige door de verdediging naar voren gebrachte bezwaren tegen de gehanteerde berekeningswijze gaan niet op. Ten eerste niet omdat de door de verdediging gepresenteerde bedragen in het geheel niet zijn onderbouwd en ten tweede niet omdat niet valt in te zien dat en waarom die bedragen iets

afdoen aan de (betrouwbaarheid van de) berekeningswijze in het genoemde proces-verbaal.

Het ligt bij een rechtspersoon die strafbare feiten heeft gepleegd in de rede om een geldboete op te leggen. Het Hof ziet in het geval van de verdachte geen aanleiding om anders te beslissen.

Ten aanzien van de belastingfeiten geldt dat een geldboete van ten hoogste tweemaal het bedrag van de te weinig geheven belasting kan worden opgelegd. In dit geval betekent dit dat voor de belastingfeiten maximaal een geldboete van NAF 1.606.178,-- kan worden opgelegd. Het bewezen verklaarde witwassen betreft een vervolg op de belastingfeiten en kleurt die feiten in die zin, maar legt zelfstandig weinig extra gewicht in de schaal.

Met betrekking tot de omstandigheden van de verdachte houdt het Hof in strafmatigende zin rekening met de ravage die de orkaan Irma heeft aangericht. Het gebouw waar de verdachte is gevestigd, heeft (het grootste deel van) haar dak verloren en heeft verder ook flinke waterschade opgelopen. De verdachte heeft haar bedrijfsactiviteiten daarom moeten staken. Het draagkrachtbeginsel, zoals neergelegd in artikel 1:55 van het Wetboek van Strafrecht van Sint Maarten, houdt in dat rekening moet worden gehouden met de draagkracht van de verdachte in de mate waarin dat nodig is met het oog op een passende bestraffing, zonder dat de verdachte onevenredig in zijn inkomen en vermogen wordt getroffen. Het Hof neemt daarbij de huidige financiële positie van de verdachte in aanmerking. Die financiële positie is aanzienlijk beperkt. Het is daarentegen bepaald niet uit te sluiten dat de verdachte die positie in de toekomst weer zal opbouwen. Anders dan de verdediging acht het Hof uit het onderzoek ter terechtzitting in elk geval onvoldoende aannemelijk geworden dat de verdachte haar bedrijfsactiviteiten op geen enkele wijze kan en zal hervatten.

Het Hof is tot de slotsom gekomen dat in dit geval een geldboete van NAF 1.000.000,-- een juiste reactie op de bewezen verklaarde feiten is.

Het Hof stelt echter vast dat er sprake is van een schending van het recht van de verdachte op berechting binnen een redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 EVRM. In dat verband wijst het Hof erop dat namens de verdachte op 13 maart 2015 hoger beroep is ingesteld tegen het vonnis waarvan beroep en dat de behandeling in hoger beroep niet binnen twee jaren met een eindvonnis is afgerond. Voor deze overschrijding van de redelijke termijn zijn geen bijzondere omstandigheden aan te wijzen. De Hoge Raad heeft bepaald dat de maximale omvang van de vermindering bij geldboete € 2.500,-- is, omgerekend derhalve een bedrag van circa NAF 5.300,-- (vgl. HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578). Het Hof is van oordeel dat de overschrijding in dit geval moet leiden tot een strafvermindering van NAF 5.300,--.

Dat betekent dat het Hof de verdachte zal veroordelen tot een geldboete van NAF 994.700,--.

Beslag

De verdediging heeft ter terechtzitting van 22 november 2017 bepleit dat het Hof het beslag op het tegoed van de bankrekening van de verdachte zal opheffen.

Het Hof overweegt als volgt.

De rechter-commissaris heeft op 29 juli 2013, naar aanleiding van een daartoe strekkende vordering van de officier van justitie van 26 juli 2013, een machtiging verleend tot het leggen van beslag ex artikel 119a SvNA op de tegoeden van de bankrekening van de verdachte (rekeningnummer [nummer] bij Windward Island Bank) en de persoonlijke bankrekening van haar bestuurder, medeverdachte V.d.H. (rekeningnummer 21376704 bij de Windward Island Bank), en wel tot een maximum van Naf 500.000,--.

Dit beslag strekt ertoe dat de tegoeden worden bewaard voor het recht tot verhaal voor een op te leggen geldboete ter zake van een misdrijf of misdrijven waarop ten minste vier jaren gevangenisstraf is gesteld, zoals de ten laste gelegde (en inmiddels bewezen verklaarde) feiten.

Het Hof stelt vast dat het beslag door een administratieve misslag van de bank is opgeheven. Waar het gebruikelijk was om het beslag voor een lange periode te administreren (normaal gesproken wordt als datum 31 december 2045 ingevoerd), was ditmaal 1 januari 2016 als einddatum geadministreerd. Het beslag werd daardoor met ingang van die datum opgeheven. De verdachte heeft sindsdien zijn bankrekening weer kunnen gebruiken en heeft dat ook gedaan. Dit kwam aan het licht toen de verdediging bij het openbaar ministerie vroeg naar de status van het beslag. Navraag leerde de procureur-generaal dat het beslag vanwege genoemde administratieve fout was opgeheven. De bank heeft vervolgens weer het beslag op de tegoeden van de bankrekeningen gelegd. Anders dan de verdediging is het Hof met de procureur-generaal van oordeel dat voor die beslaglegging geen nieuwe machtiging vereist was. De machtiging die op 29 juli 2013 werd verleend, is immers rechtens niet komen te vervallen en vormt dan ook nog steeds de juridische grondslag voor de hernieuwde beslaglegging.

In aanmerking genomen dat het Hof ook daadwerkelijk een geldboete voor de bewezen verklaarde feiten zal opleggen, bestaat geen aanleiding het beslag op het tegoed van de bankrekening van de verdachte op te heffen. Het Hof zal daaromtrent dan ook geen beslissing nemen. Ten aanzien van het beslag op het tegoed op de bankrekening van medeverdachte V.d.H. zal het Hof in diens strafzaak een beslissing nemen.

Toepasselijke wettelijke voorschriften

De op te leggen straf is, behalve op de reeds aangehaalde wettelijke voorschriften, gegrond op artikel 59 SrNA.

BESLISSING

Het Hof:

vernietigt, voor zover aan zijn oordeel onderworpen, het vonnis van het Gerecht in eerste aanleg en doet opnieuw recht als volgt;

verklaart niet bewezen hetgeen aan de verdachte het onder 2 is ten laste gelegd en spreekt haar daarvan vrij;

verklaart wettig en overtuigend bewezen dat de verdachte het onder 1, 3 en 4 ten laste gelegde, zoals hiervoor bewezen verklaard, heeft begaan;

verklaart niet bewezen hetgeen de verdachte meer of anders is ten laste gelegd en spreekt haar daarvan vrij;

kwalificeert het bewezen verklaarde als hiervoor omschreven;

verklaart het bewezen verklaarde strafbaar en de verdachte daarvoor strafbaar;

veroordeelt de verdachte tot **een geldboete van NAf 994.700,-- (negenhonderdvierennegentigduizend en zevenhonderd gulden)**.

Dit vonnis is gewezen door mrs. D. Radder, S.A. Carmelia en H.J. Fehmers, leden van het Hof, en in tegenwoordigheid van de griffier ter openbare terechtzitting van het Hof in Sint Maarten uitgesproken op 13 december 2017.